

Laslo Bescermeni

APSŪDZĪBA

Tiesnesis: Apsūdzētais, vai Jūs zināt, kā skan sūdzība pret Jums?

Apsūdzētais: Nē, Jūsu godība, es nezinu nekādu vainu no savas puses.

Tiesnesis: Jūs esat pagājis garām ziedošam ķiršu kokam. Tā pārzemišķs skaistums apturēja jūs uz mirkli. Jūs nojautāt gan, ka šī koka veidolā Jūs grib uzrunāt Dieva sūtnis. Un ko Jūs esat izdarījis? Tā vietā, lai uzklausītu augsto vēsti, Jūs pavirši konstatējāt: „Re, ziedošs ķirša koks”. Un tas vēl nebija viss! Lai arī Jūs ar šo stulbo, banālo konstatāciju esat nonāvējis šo acumirkli, kas būtu varējis atvērt Jums Dieva valstību, Jūs vēl piemetinājāt: „Ak, cik skaisti!” Ar šo „cik skaisti” Jūs esat augstprātīgi uzsisis uz pleca tikko nogalinātajam dievišķajam acumirklim. Šis nožēlojamais, aukstasinīgais cinisms klieudz līdz pat debesīm!

Turklāt Jūs tiek atzītiem aizdomās par miljoniem citu līdzīgu acumirkļu nogalināšanu, proti, ar savu alkatīgo, vienmēr tikai pēc labpatikas tiečošos uzmanību. Vai Jūs atzīstat savu vainu?

Apsūdzētais: Jūsu godība, es lūdzu Jūs ņemt vērā, ka tā taču ir mana privāta lieta. Kāda augstajai tiesai daļa gar to, ka es palaižu garām savus dievišķos acumirkļus, vai ne?

Tiesnesis: Privāta lieta?! Jūsu cinismam nav robežu! Jā gan, Jūs esat padarījis acumirkli par privātu lietu. Jūs bijāt uz robežas, kur Visums ziedošā ķirša koka veidolā gribēja Jūs uzrunāt. Jūs bijāt tuvu tam, lai saprastu kaut ko no Visuma mistērijas un no uzdevuma, kas Jums tajā būtu jāizpilda. Caur šo acumirkli Jūs būtu varējis pacelties mūžībā un pārveidot savu dvēseli par tām kāpnēm, pa kurām „Dieva eņģeļi laižas lejā un kāpj augšā”. Ko Jūs esat tā vietā izdarījis? Jūs esat asprātīgi konstatējis „Viens ķirša koks.” Un tā kā Jūs uzskatāt sevi par labu un pret skaistumu jūtīgu cilvēku, Jūs esat piebūvējis vēl kādu sentimentālu nopūtu: „Cik skaisti”. Jā, Jūs esat padarījis šo kosmisko acumirkli par privātu lietu, par liķi. Liķus gan vairs nevar uzrunāt, mans kungs. Tie patiešām ir viscaur „privāta” lieta. Sarunāties var tikai ar dzīvo. Jūsu uzmanība būtu varējusi uzmodināt šo acumirkli mūžīgai dzīvei. Bet nē, Jūs esat to nežēlīgi nogalinājis.

Apsūdzētais: Jūsu godība, Jūsu teiktais atstāj uz mani dziļu iespaidu, tas man ir jāatzīst, taču padomājiet tomēr par to, ka es to neesmu izdarījis aiz ļauna prāta. Es nebūt negribēju nogalināt acumirkli.

Tiesnesis: Jā gan, es esmu rēķinājies ar šādu laisku atrunāšanos. Jūs to „nebūt negribējāt”. To es zinu, un tas ir tieši tas sliktākais. Kurš tad kādreiz ir gribējis darīt kaut ko ļaunu? Ja par to būtu runa, tad nekad nekas ļauns nebūtu varējis notikt. Turpretī īstenībā gandrīz nekad nenotiek nekas labs. Katrs acumirklis, kuram Jūs nepaejat pretī ar mīlestību, kļūst ļauns. Ar „negribēšanu” vien nepietiek, mans kungs. Un ar „labā gribēšanu” vēl mazāk. Ar mīlestību, maigumu un pacietību nogaidīt – TIKAI tas var glābt acumirkļa dzīvi.

Apsūdzētais: Tomēr atļaujiet man pēdējo attaisnojumu: Var būt, ka viss tā arī ir noticis, kā Jūs to attēlojat, un tomēr, kādēļ tieši man ir jānes atbildība? Vai citi ir labāki? Vai viņi to dara citādi?

Tiesnesis: Apsūdzētais, šis attaisnojums ir tik zemisks, ka atbildēt uz to ir gandrīz vai pazemojoši. Vai kāds ļauns darbs kļūst mazāk ļauns tādēļ, ka daudzi dara līdzīgus darbus? Kas par velnišķīgu loģiku slēpjas aiz šiem vārdiem! Vai Jūs savu dievišķo acumirkli esat mazāk nogalinājis tādēļ, ka arī citi nogalina savus? Protams, mīlestība un gudrība nemazinās ar dalīšanu, bet gan vairojas. Vai tas nozīmē, ka ļaunums un dumjība pavairojoties kļūst mazāki? Nebūt!

Apsūdzētais: Jūsu godība, es esmu sapratis apsūdzību un atzīstu savu vainu. Kāds būs tiesas spriedums?

Tiesnesis: Pasargā augsto tiesu no savām asarām un stulbiem jautājumiem. Jums būtu jāzina, ka šī tiesa nepiespiež nekādus sodus. Un kā lai tā to izdarītu? Jau ieslodzīto nevar vēlreiz iemest cietumā. Jūs jau

sen esat savu „stingro pārlicību” un banālo iekāru ieslodzījumā. Jūs jau sen guļat važās, kuras Jūs pats esat sev izkalis no saviem ieradumiem. Kāda jēga būtu uzlikt Jums vēl papildus važās?

Apsūdzētais: Jūsu godība, ko lai es tagad daru?

Tiesnesis: Celies beidzot un ej! Ej atpakaļ pie sava ķirša koka un gaidi, kamēr tiks uzrunāts. Paņem rokā laika pavedienu un ļauj tam uzrunāt tevi tavā dvēselē. Izbeidz dzīties pēc panākumiem, pēc pārdzīvojumiem, pēc apstiprinājumiem! Izbeidz tādējādi arī turpmāk nogalināt acumirkļus. Tā vietā ļauj tiem sevī piedzimt. Ieklausies savos līdzcilvēkos, nespraucies vienmēr pa vidu. Rīko sev ik dienas svētkus, kuros Dievs var uzrunāt tevis paša dievišķo būtņi un kuros tava dvēsele var pastāvēt bez nožēlojamiem kruķiem. Izbeidz dzīvot kā dzīvnieks, nē, kā automāts. Mosties un dzīvo kā cilvēks. Dzīvo beidzot brīvs – gaismā un mīlestībā.

Apsūdzētais: Jūsu godība...

Tiesnesis: Jā, es zinu. Tu gribi teikt, ka tu to nevari. Dabiski, to mēs zinām. Mēs tev palīdzēsim, bet pirmais solis ir jāizdara tev pašam. Ķirša koks gaida Tevi - mūžīgi ziedošs.

Laszlo Böszörményi, Die Anklage; „Info3”, 10/06.